

30.04 – Tưởng Niệm 41 năm Quốc Hận

(Toàn bộ hình ảnh của ngày 30.04.16)

Trời đất không phụ lòng người, giá mà cơn mưa đổ xuống như tin khí tượng cho biết, thì thật là mê đắm. Hôm nay trời nắng đẹp, bầu trời trong xanh, nắng ấm tô điểm thêm cho màu vàng tươi thắm của màu cờ Tổ Quốc.

Đối diện với một rừng cờ vàng của đoàn biểu tình là Tổng Lãnh Sự Quán Việt Cộng Frankfurt, ngôi nhà nằm chơ vơ, lạnh lùng ; trước ngôi nhà lá cờ máu ủ rũ trông như ngôi nhà ma, nếu không nhà ma thì cũng nhà xác. Nhìn lá cờ ủ rũ và không khí hoang vắng của Tổng Lãnh Sự Quán, Tôi liên tưởng đến hai câu thơ của nhà thơ Trần Dần :

Tôi bước đi, không thấy phố, không thấy nhà,
Chỉ thấy mưa sa trên hàng cờ đỏ.

41 năm, gần như một nửa đời người. Thời gian không quá ngắn mà cũng không quá dài, 41 năm cũng đã quá dư thừa cho người dân Miền Nam và cũng đã quá thấm cho người dân miền Bắc.

Đừng hỏi tại sao cứ vào tháng 04 Cộng Đồng Người Việt Tỵ Nạn cộng sản khắp năm châu bốn bể lại tổ chức Biểu Tình và Tưởng Niệm một cách quá long trọng. Vào giai đoạn và thời điểm này mà còn hỏi tại sao thì quả thật quá ư ấu trĩ !

30.04. 1975 là giai đoạn lịch sử tang thương đầy máu lệ cho người dân của cả hai miền Nam, Bắc. “Triệu người vui, triệu người buồn” ư ? Có niềm vui nào lại đến trong ngày “đại tang” của đất nước. Có chăng, là niềm vui “chiến lợi phẩm” của kẻ cướp nước. Nhà văn Dương Thu Hương : “Nền văn minh đã thua chế độ man rợ” . Bà đã chói mắt và bật khóc khi khói lửa bao trùm thành phố hoa lệ - Thủ Đô Sài Gòn – và cũng chính chế độ man rợ đó đã gieo tang tóc, hận thù và phá nát di sản quý báu Cha Ông để lại qua 41 năm thống trị và cai trị đất nước bằng bạo lực.

Cũng chính vì sự ngu si man rợ đó mà ngày hôm nay đất nước đang đối diện với sự diệt vong, Miền Nam với mảnh đất màu mỡ trù phú, ruộng vườn cò bay thẳng cánh, nay đã trở thành những mảnh đất khô cằn nứt nẻ; vùng cao thì Beauxit Tây Nguyên, rừng cây trụi lá ; Vũng Áng Hà Tĩnh với nhà máy thép Formosa mang tính cách chiến lược quan trọng hàng đầu của Tàu chệt trong mưu đồ chiếm trọn biển Đông và biển đang dẫy dụa chết, ngư dân cũng đang chết và rồi cả dân tộc cũng sẽ chết dần theo biển .

Nỗi lòng Cô Giáo xứ Nghệ Trần Thị Lam trước hiện tình đau thương của dân tộc đã làm rúng động cộng đồng mạng qua bài thơ : Đất nước mình ngộ quá phải không Anh ?

.....
Đất nước mình buồn quá phải không Anh
Biển bạc, rừng xanh, cánh đồng lúa biết
Rừng đã hết và biển thì đang chết
Những con thuyền nằm nhớ sóng khơi xa...
.....

Đất nước mình rồi sẽ về đâu Anh
Anh không biết làm sao Em biết được?

Quê Hương- Xin cảm ơn Quý Cha, Quý Thầy, Quý Vị lãnh đạo tinh thần của các tôn giáo đã cùng Cộng Đồng Người Việt Tỵ Nạn cộng sản tại Đức Quốc cùng đốt lên ngọn nến để cầu nguyện cho Quê Hương sớm thoát cảnh diệt vong trong bàn tay đẫm máu của đảng cộng sản và nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam.

41 năm, khoảng thời gian không ngắn mà cũng chẳng dài, thời gian đủ để đưa đất nước đến chỗ diệt vong. Một mảnh sơn hà gấm vóc chạy dài từ Mũi Cà Mau đến Ải Nam Quan, với rừng vàng biển bạc nay đã trở thành đồng rác của người bạn "môi hở răng lạnh": Tàu cộng. Đất gò thì đã chết, rừng cũng trụi lá xác xơ cây, biển thì đang đổi màu dầy chết – Thế là xong, một đất nước có chiều dài lịch sử hơn 04 ngàn năm, nay đang biến dần thành một "bãi tha ma".

Hãy đứng lên tuổi trẻ Việt Nam ! Hãy lấy niềm Tự Hào của dân tộc làm niềm tự hào của mình.

Hãy đứng thẳng người lên hỏi đồng bào Quốc Nội và Hải Ngoại ! Nếu không, Chúng Ta sẽ không còn Việt Nam.

03-05-2016

Lê Trung Ưng – Odenwld , Đức Quốc

Toàn bộ hình ảnh :

<https://picasaweb.google.com/116897395074146178381/6280832097983504801>

<https://youtu.be/bEG4ro75-uA>

www.vietnamvanhien.net